” Lună tu, luminătoare/stelelor strălucitoare” - O inedită eminesciană ?

DAN TOMA DULCIU

Aflat în București, la începutul anului 1889, Eminescu ajunge la apogeul tribulațiilor sale în lumea politică și literară a orașului pierzaniei definitive.

Într-un moment inadecvat, plin de încărcătură dramatică, cu intenții obscure, Al.Macedonschi, în postura de *spiritus rector* al revistei *”România Literară*”[1], publică o creație populară, considerată o ”*inedită Eminescu”*.

LUMINAȚI
(Poesie pop. culeasă. Inedită)

”Lună tu luminătoare,
Stelelor strălucitoare ;
Luminaţi mai cu tărie
Scumpa mea călătorie;
Daţi lumină înfocată
Prin cărarea 'ntunecată,
Să văz drumul ce me duce
La iubita mea cea dulce,
Care tristă şi deşteaptă
Cu dor mare me aşteaptă. ”

Mihail Eminescu.

Ce l-a determinat pe Macedonschi să publice această poezie ? Probabil, gestul său constituia o replică subtilă la ultimul articol eminescian, publicat în *”Fântâna Blanduziei”* (4 decembrie 1888), în care poetul face pertinente observații analitice asupra poeziei populare, sau un semnal pentru inițiați, prin însuși titlul ales.

[1] Mihai Eminescu, *”Luminati*”, (*poesie pop. Culeasă. Inedită*), în *”România Literară*”, anul VIII, Ianuarie 1889, p. 26.

Această poezie populară s-a publicat și în ”*Fântâna Blanduziei*”[2], cu o infimă modificare de vers: ”*să văz drumul a mă duce*” în loc de ”*să văz drumul ce mă duce”,* cum apare în varianta publicată de ”*România Literară*”.

Trebuie să arătăm, de la bun început, că textul nu aparține lui Eminescu, ci lui Anton Pann, caracterizat în poemul *”Epigonii*” drept ” *Finul Pepelei, cel isteț ca un proverb*”.

Având titlul ”*Luniță, luminătoare”,* poezia lui Anton Pann a fost publicată pentru prima oară în culegerea ”*Poezii deosebite sau cântece de lume*”(1831), alături de creații precum: *"Călătoria", "Însoțirea", "Munților, fiți mărturii"," La Râmnic"," Suflet altu n-are"," Zădărnicia".*

I-a trebuit acestui text aproape o jumătate de secol pentru a intra în memoria colectivă, ca fiind o creație anonimă, culeasă ca atare atât de Elena Sevastos, cât și de Mihai Eminescu, fără ca cineva să bănuiască cine este autorul real.

Printr-o circulație intensă, poezia *”Luniță, luminătoare*” devine atât de populară, încât este inclusă în culegerea ”*Noua mică poezie cuprinzând cele mai noi romanțe și cântece populare, adunate și coordonate de M. V.*”, București, Editura Librăriei H. Steiberg, 1895, 32 p.

Urmărind traiectoria acestei poezii în spațiul public o descoperim, de asemenea, în volumul editat de I. Chendi în 1902[3], conținând lirica populară aflată în manuscrisele lui Eminescu. Lucrarea autorului reprezintă o amplă culegere din creația populară eminescină, în care poezia aceasta este redată în varianta publicată în *”Fântâna Blanduzii*”, lipsind însă ultimele două versuri:

” *Care tristă şi deşteaptă*
Cu dor mare mă aşteaptă.”

Este de înțeles, prin urmare, faptul că în volumul *”Mihai Eminescu Poezii. Cu biografie, introducere, notiţe şi glosar. Ediţie îngrijită de Alexandru*

[2] *”Fântâna Blanduziei”* (6-8 Ian. 1889) publică 11 creații culese de Eminescu, care par mai degrabă niște fragmente din lucrarea lui A. Pann ”*Spitalul Amorului”.*
[3] ”*M. Eminescu Opere complete I, Literatura Populară*”, Bucureşti, 1902, 135, p.45

Colorian", Bucureşti, Edit. Cugetarea – Georgescu Delafras, [1941], poezia *"Lună tu, luminătoare/stelelor strălucitoare"* (p. 282) este trecută la capitolul *Eminescu: "Poesii poporane (inedite)".*

Folcloristul Eminescu

Mai întâi, însă, câteva cuvinte privind preocupările lui Eminescu și raporturile sale cu folclorul românesc.

Eminescu a manifestat încă din tinerețe un interes aparte folclorului autohton, din toate provinciile țării[4]. Manuscrisele sale, din diverse perioade, sunt dovada atenției acordate acestor creații populare[5].

După debutul timpuriu la *"Familia*", Eminescu efectuează o călătorie în Transilvania. În perioada cât a stat la Blaj, Mihai Eminescu a cules folclor din partea locului, solicitând noilor săi prieteni caiete cu culegeri de folclor:

"Faptul era că el studia limba populară necontenit. De aveai vreo colecţiune de poezii populare în manuscris, nu te lăsa până nu i-o dădeai, şi se aflau la mulţi astfel de colecţiuni"[6]

Venind la București, Eminescu participă la ședințele *Cercului Literar "Orientul*"[7], înființat la 1 aprilie 1869. Grupul din jurul acestui cerc editează revista "*Albina Pindului"*, focalizată pe culegerea de creații populare dar și spre literatura străină, îndeosebi franceză și germană.

[4] Încă de la debutul în "*Familia",* versurile eminesciene trădează marea influnță a folclorului asupra liricii sale. De la Viena el expediază revistei ieșene "*Convorbiri Literare"* basmul "*Făt Frumos din lacrimă*", publicat în numerele de la 1 și 15 Nov. 1870 ale revistei. "*Convorbiri literare"* are în preocupările sale editoriale și folclorul, datorită unor pasionați culegători de literatură populară, care publică frecvent în paginile revistei: Simion Florea Marian, G. Dem. Theodorescu, Teodor Burada, Scipione Bădescu, Gregore Sima, Elena Sevastos, V. Alesiu, sau Iosef Bută.

[5] Manuscrisele eminesciene care conține folclor sau prelucrări de folclor: mss.2254, mss.2257, mss. 2258; mss.2259, mss.2260, mss.2261, mss.2262, mss.2268, mss.2270, mss.2275, mss.2276 a, mss.2276 b, mss.2277, mss.2278, mss.2279, mss. 2280, mss.2281, mss.2282, mss.2283, mss. 2284, mss.2285, mss.2285, mss.2289, mss.2290, mss.2291, mss. 2306, mss.2307, mss.2308 .

[6] Ştefan Cacoveanu, *"Eminescu la Bucureşti în anul 1869/69",* Luceafărul IV, 1905.

[7] Grigore Haralamb Grandea, președinte și V. Gr. Pop și I. Bădescu, secretari.

La 29 iunie 1869 se fixează componenţa comisiilor *Orientului*, care urmau să viziteze diferite provincii. Eminescu a fost desemnat, împreună cu Basarab şi V. Dimitrescu (V.D.Păun), să culeagă folclor din Moldova, basme, poezii populare și documente privitoare la istoria și literatura țării noastre. Tot în acea perioadă, Eminescu făcea parte şi din Societatea *"Românismul"*, condusă de B.P. Hașdeu, savant care a conferit la rândul său un interes aparte creațiilor populare.

Se știa încă din timpul vieții poetului de existența în portofoliul de lucrări a unor creații de factură populară[8], din care unele au fost publicate antum, cum sunt cele apărute în *"Familia"*, *"Convorbiri Literare*" sau *"România Literară*".

După moartea sa, a apărut goana după inedite eminesciene, de orice natură ar fi acestea, editorii dorind să tipăreasca inclusiv versuri populare purtând amprenta geniului poetului.

Ca urmare, ediția de poezii, scoasă de Șaraga, conține și câteva poezii populare, dar preluate din "*Convorbiri Literare".*

În "*Convorbiri Literare*"[9], număr jubliar tipărit cu ocazia împlinirii a 25 de ani de la înființarea revistei (1 Martie 1892), sunt publicate 10 poezii populare, preluate din manuscrisele poetului, precum și traducerea unei poezii de V.Hugo – *"Serenadă*".

[8] Printre manuscrisele eminesciene păstrate la *Biblioteca Academiei* există un caiet conținând transcrieri populare, denumit " *Cornul lui Huron",* care datează de prin anii 1877-1878 (ms 2276, fol.71 și 123). Sunt 19 creații populare: 1. *Mă cutremur când mă gândesc* 2. *Rămâi Puică, sănătoasă* 3.*Cine-mi spune "Puica vine*" 4. *Nu știu lunai sănătoasă* 5. *Sărmană inima mea* 6. *Cine-au stârnit cătănia* 7. *Nu mă pedepsi, stăpână* 8. *Când cu tine eu în brațe zi și noapote petreceam* 9. *Îmi spunea gura iubirii* 10. *Frunză verde sălcioară* 11. *De vreme ce lecuiești* 12. *Frunză verde de măr dulce* 13. *A zburat a mea iubire* 14. *Nu îmbla cernită* 15. *Hai Marie-n deal la Șmil* 16. *Lună, lună stea frumoasă* 17. *De când Puica m-a lăsat* 18. *Frunză verde de orez* 19. *Sui măicuță-n deal la cruce*. Ulterior, în 1882, poetul prefațează lucrarea lui E. Baican, "*Literatura populară sau palavre și anecdote*", ceea ce denotă, o dată în plus, inițierea acestuia în domeniul creației populare. Elie Baican (1845- 1912) a fost institutor la Iaşi, cunoscându-i pe Mihai Eminescu, Titu Maiorescu şi Ion Creangă. În 1882, Eminescu se întâlnea cu compozitorul Alexandru Podoleanu şi institutorul Elie Baican, la Restaurantul Cosman, la o halbă de bere. Tot aici, criticul N. Petraşcu îl întâlnea pe Eminescu, prin 1880-1881.

[9] "*Convorbiri Literare*", an XXV, nr. 11-12, București, 1 Martie 1892, p. 906.

Iacob Negruzzi precizează faptul că ”*Aceste poesii scrise de mâna lui Emineseu sunt parte populare, culese din popor, parte compuse de el în formă populară.*

Versurile aceste au fost scrise târziu, după ce se îndreptase de întâia lovire de boală, întors din casa de sănătate Leidersdorfer din Viena.”(sn.).

Așadar, avem aici confesiunea revelatoare a lui Negruzzi că, după așa zisa cădere în negura minții, Eminescu a continuat să scrie poezii și după anul 1883, ”*parte populare, culese din popor, parte compuse de el în formă populară.”*

Publicarea masivă însă a creației folclorice eminesciene s-a produs abia după ce Maiorescu predă *Academiei Române* manuscrisele Poetului.

Având acces la acest tezaur, Nerva Hodoş şi Ilarie Chendi încep să tipărească texte inedite, preluând din manuscrisele Poetului, de exemplu, fragmentul ”*Ursitorile*”[10] .

Astfel, revista ”*Semănătorul”* publică povestirea *"Borta vânturilor*"[11] precum și câteva poezii populare inedite[12].

Revista *"Viitorul"*, care apărea la Iași, tipărește, la rândul său, în 1902, un lot de poezii populare scrise de Eminescu, culese de Ilarie Chendi tot din zestrea de manuscrise aflate în lada tezaurului eminescian, donată de Titu Maiorescu *Academiei Române* în același an.

Anul 1902 este unul prolific pentru cunoașterea operei lui Eminescu, Nerva Hodoş, publicând tot acum, la Editura Minerva, volumul *"Eminescu - poezii postume*", ce conține și câteva poezii populare.

Din dorința de a da la lumină cât mai multe creații de inspirație folclorică, Ilarie Chendi adună în același an, 1902, toate creațiile populare, aflate în manuscrisele depuse la *Academie,* analizându-le comparativ cu alte culegeri similare. Lucrarea aceasta va face lumină în ceea ce privește interesul major al

---

[10] *"Semănătorul"* I, 22, din 28.04. 1902, pag. 34; mss2260, ff 274-284
[11] Idem, pag. 350
[12] Idem, V, 1902

poetului pentru valorificarea bogăției incomensurabile a folclorului, căruia i se adaugă inspirația fericită a autorului.

Ediția academică ”*Mihai Eminescu Opere Poezii*”, București, 2013, deși are un capitol intitulat ”*Poezie originală de inspirație folclorică*”, conținând 18 poezii, nu reține textul ”*Lună tu luminătoare/stelelor strălucitoare*”, pe bună dreptate, ca fiind unul original, așa cum menționau o serie de lucrări din perioada 1889-1940.

BIBLIOTECA SCRIITORILOR ROMÂNI

M. EMINESCU

OPERE COMPLETE

I

LITERATURA POPULARĂ

BUCURESCI

Editura Institutuluĭ de Arte Grafice „MINERVA"
Societate anonimă pe acțiuni
STRADA REGALA, 6, (Hotel Union)
1902

Volumul ”*M. Eminescu, Literatura Populară*”, editat de I. Chendi în 1902

Surse de inspirație pentru poezia ”Lună tu, luminătoare”

Pentru a avea un răspuns la această întrebare, am răsfoit câteva culegeri de folclor, pe care Eminescu le-a avut la îndemână, și din care acesta ar fi putut să noteze aceste versuri.

Cea mai cunoscută culegere, circulând în perioada în care Eminescu se afla la Botoșani, după încheierea carierei de ziarist la București, era cartea Elenei Sevastos, care reunea un număr impresionant de creații folclorice din zona Moldovei.

Autoarea[13], Elena Didia Odorica Sevastos (1864-1929), tipărise la Iași, *la Tipografia Națională*, în 1888, culegerea de versuri populare, intitulată, ”*Cîntece Moldovenești*”, având 343 pagini, însoțită de o scurtă prefață.

La pagina 53-54, găsim poezia ”*Lumină Luminătoare”*

”Lumină luminătoare
Resai mai strălucitoare,
Lângă drumul ce mă duce
La puicuța mea cea dulce.

Iată dragă c-am venit,
Pleacă gura s-o sărut.
S-o sărut odată bine,
Să-mi fie pe un an de zile ?

[13] Elena Didia Odorica Sevastos s-a născut la Cucorăni, la 16.05 1864, și a încetat din viață în 1929, la Chișinău. A absolvit *Facultatea de Litere şi Filosofie* din Iaşi, remarcându-se ca o reprezentantă de frunte a mişcării feministe din țara noastră. A avut contribuții semnificative în literatură, publicistică, folcloristică. A scris „*Cântece moldoveneşti*” (1888), ”*Călătorii prin Ţara românească*” (1888), „*Nunta la români*”(1899), pentru care a obținut premiul „*Ion Heliade Rădulescu*” al *Academiei Române*; „*Poveşti*” (1892), „*Mijloace pentru îmbunătăţirea stării poporului”* (1905).

C-apoi iar rămâi de mine.
Cântă cucii prin livezi,
Cântă cucii de te pierzi;
De-ar cânta-n a mea livadă,
S-asculte puica odată."

Fără a întreprinde, precum I.Chendi (1902), un inventar de ordin comparativ al textelor asemănătoare sau identice, a modelelor și tipurilor de poezii, comune atât lui Eminescu cât și Elenei Sevastos, Jarnik-Bârseanu, Canianu etc, nu putem să ignorăm sursele comune de inspirație, pentru care oferim doar un exemplu de identitate evidentă:

Tot în "*Cîntece Moldovenești*" (p.54), întâlnim următorul text:

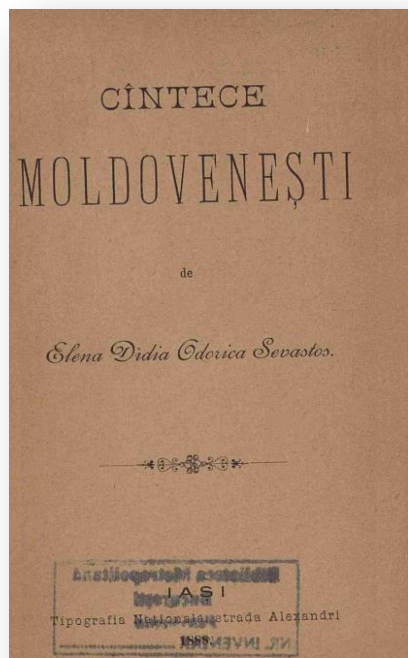
CAT LA LUNĂ.

Cat la lună, luna sus
Cat la jug boii s'au dus:
Ieu dau fuga după boi,
Puica mĕ strigă'napoi.
Vino bădiță la noi,
C'are mama doi vițăi
De-or crește s'or face boi.

În ediția I. Chendi (1902), textul eminescian "*Cat la lună, luna sus"* este aproape identic, în prima parte, puțin modificat în partea finală[14]:

"Vino puiule 'napoi
Că am și eu doi viței
I-oi crește s-or face boi
Numai să fim amândoi"

[14] Vzi *"Mihai Eminescu, Literatură populară Culegeri și prelucrări*", ediție îngrijită și prefață de I. D. Bălan, București, Editura Tineretului, 1956, cap. "*Lirica Populară*", "*Cat la lună*" (p. 21)

Elena Sevastos, ”*Cîntece moldovenești*” (1888)

După cum se observă, această colecție de folclor, având ca autoare pe Elena Sevastos, ar fi putut constitui o valoroasă sursă de inspirație pentru poet. Textul eminescian, aflat între documentele publicate de revista *”România Literară*”, diferă însă evident de poezia culeasă de Elena Sevastos, aceasta fiind totodată un argument în favoarea ideei că, după 1883, Eminescu păstra încă din potențele sale poetice creatoare, fără să se limiteze doar la a copia mecanic texte ale unor poezii anterioare.

Ilarie Chendi observă și el în prefața la lucrarea sa din 1902 această similitudine a textelor de inspirație populară, dar o pune pe seama faptului că Eminescu chiar a cules folclor moldovenesc, sau s-a inspirat din acesta, încă din tinerețe.

Cum a ajuns totuși poetul în posesia acestei culegeri realizate de Elena Sevastos ?

Eminescu, aflat în acea perioadă la Botoșani, o cunoștea, desigur, pe autoare. Scriitoarea botoșăneancă era verișoara lui Eduard Gruber, creatorul

disciplinei psihologie experimentală în România și întemeietorul, în 1893, la Iași, a primului laborator de psihologie din țara noastră. Acesta devine și un confident al cercului Eminescu- Veronica – Harieta, al căsătorindu-se, în 1891, cu Virginia Micle, fiica Veronicăi Micle.

În acest context, Eduard Gruber a avut acces la manuscrisele lui Eminescu, în primul rând la scrisorile adresate de poet Veronicăi Micle (soacra sa).

În revista lui A.D. Xenopol, *"Arhiva*", Gruber publică un document olograf eminescian, în numărul din octombrie 1890.

Trecuse aproape un an de la stingerea din viață a Poetului iar E. Gruber își propune să demonstreze câtă salahorie și mizerie este în munca de ziarist, făcând o selecție din scrisorile lui Eminescu[15].

Era o lugubră anticipație a propriului său sfârșit, fiindcă Eduard Gruber moare subit, la 24 martie 1896, la ospiciul Mărcuța din București, la numai 35 de ani.......

Că Elena Sevastos făcea parte din rândul apropiaților lui Eminescu ne-o dovedește și următorul fapt, petrecut în anul1892.

Nemulţumit de modul cum Titu Maiorescu editase primele şapte ediţii ale *Poeziilor* lui Eminescu, Matei Eminovici, fratele poetului, întocmește o suplică prin care interzice editorilor să mai publice poeziile fratelui său:

„Subsemnatul căpitan Matei Eminescu... fac cunoscut că nimeni nu are dreptul de a edita şi vinde scrierile rămase de la decedatul meu frate Mihai Eminescu şi că voiu urmări şi sechestra ori unde voiu găsi ediţii apărute de la moartea dânsului încoace".

[15] *„Draga mea copilă – tu trebuie să-ţi închipuieşti astăzi sub figura mea un om foarte obosit, de vreme ce sunt singur la negustoria asta de principii şi peste aceasta bolnav /,/ care ar avea nevoie de cel puţin şase luni de repaus pentru a-şi veni în fire. Ei bine, de şase ani aproape o duc într-o muncă zădarnică, de şase ani mă zbat ca-ntr-un cerc vicios în cercul acesta care, cu toate acestea, e singurul adevărat, de şase ani n-am linişte, n-am repaosul senin de care aş avea atâta trebuinţă pentru ca să mai pot lucra şi altceva decât politică. Quelle vie, mon Dieu, quelle vie! Înţeleg ca, cu vremea, un om să se înreutăţească, cum m-am înreutăţit eu şi n-am decât o singură zare de lumină în viaţa mea – afară de tine. În privazul negru-al vieţii o icoană de lumină".* (Fragment de scrisoare, din 12 august 1882, adresată Veronicăi Micle)

În urma acestei hotărâri, fraţii Şaraga, editorii ieşeni ai lui Eminescu, se adresează sorei poetului, Aglaia, prin intermediul Elena Sevastos, cerându-i permisiunea de a tipări opera lui Eminescu.

Într-o scrisoare, datată 14 decembrie 1892, Aglaia concede fraților editori ieșeni dreptul solicitat.

"Lumină, luminătoare", în colecția de folclor a unui savant austriac

Textul lui Eminescu/A.Pann apare în mod surprinzător într-o lucrare de folclor, editată de un profesor austriac, modul în care au ajuns versurile eminesciene în lucrarea amintită urmând a fi istorisit mai jos.

La începutul secolului XX, se înființează în Bucovina, la Cernăuţi, un comitet[16] pentru culegerea cântecului popular[17] care editează, la 6 Iunie 1906, o broşură cu "*Îndrumări practice"*[18].

Iniţiatorul era Mathias Friedwagner, profesor de limbile romanice la *Universitatea din Cernăuţi*. El publicase cu un an înainte o lucrare intitulată *„Rumänische Volkslieder aus der Bukowina"(1905).*

Devenind cunoscut în acest domeniu, Mathias Friedwagner face un apel la studenţii societăţii *„Junimea*" din Cernăuți, rugându-i să contribuie la ceea ce avea de gând să înfăptuiască, sub titlul „*Bukowiner Liederbuch".*

Întrucât demersul său nu a avut rezultate pozitive, după un an, Friedwagner caută un specialist capabil să culeagă creații populare muzicale, pe care îl găsește în persoana lui Alexandru Voevidca (1862-1931)[19].

În perioada 1907-1924, acesta a notat circa 3.000 de cântece, alcătuind 10 volume, o parte începând abia în deceniile din urmă să fie publicate.

---

[16] Din acest comitet făceau parte: Temistocle Bocancea, Leonida Bodnărescu, Dimitrie Dan, Tudor Flondor, Neculai Flondor, George Mandicevschi, Simeon Fl. Marian şi Dionisie Simionovici.
[17] "*Arbeitsausschuss für die Sammlung und Herausgabe des rumänischen Volksliedes der Bukovina"*
[18] *"Anleitung zur Sammlung und Aufzeichnung. Fragebogen"*.
[19] A fost învăţător, director de şcoală, inspector de muzică. Avea înalte cunoştinţe muzicale, cânta la vioară.

Cele mai multe au fost adunate, timp de 7 ani, până în 1914.

Un lot de texte și partituri ale cântecelor culese de A. Voevidca a fost trimis, așadar, lui Matias Friedwagner. Acesta a tipărit cântecele lui Voevidca, aflate în păstrarea sa, sub titlul ”*Rumänische Volkslieder Aus Der Bukowina*”[20], Würzburg, în anul 1940[21].

De aceea, după război s-a ivit o discuţie asupra dreptului de proprietate a colecţiei.

În această colecție austriacă, sub numărul de înregistrare XII, 16, apare ”*Luniță luminătoare*” (*Melodie veche*[22]) cu precizarea: ”*Cântat de Elisaveta Miroș, țărancă de 18 ani, în Păltinoasa, la 8 oct. 1908. A. Voievidca (102)*

Este, de fapt, textul lui Anton Pann, catalogat în mod constant, din 1889 până în 1940 drept ”*poezie inedită Eminescu”.*

”Luniță, luminătoare
Și stele strălucitoare,
Luminați mai cu tărie,
Scumpa mea călătorie.
Dați lumină înfocată,
Pe cărarea-ntunecată,
Să văd drumul de-a mă duce,
La iubita mea cea dulce
Care tristă și deșteaptă
Cu dor mare mă așteaptă
Ca să ajung cât mai tare,
Să-mi dea dulce sărutare.”

Dar același text circula nu numai la Păltinoasa, ci și la Calafindești, și, probabil, și în alte părți ale Bucovinei. Între creațiile muzicale înregistrate în

[20] *”Cântece populare românești din Bucovina”.*

[21] ”*Cântece populare românești”,* 10 volume, manuscris. Publicate parțial în Mathias Friedwagner, cu titlul ”*Rumànische Volkslieder aus der Bukovina. Liebes Lieder mit 380 von Alex. Voevidca aufgezeichneten Melodien. Würzburg*”, Konrad Trilsch Verlag, 1940

[22] Alexandru Mica interpretează și el această melodie, creația sa muzicală făcând parte din: *”Omagiu Lui George Enescu - Cinci Veacuri Din Istoria Cântecului Popular Românesc (780 De Nestemate Folclorice)”, 5xCD,* Electrecord, Romania, 2011.

localitatea Calafindești, la 27 ianuarie 1914, se număra și textul purtând titlul *”Mândrulița mea*”, având numărul 2058 în catalogul manuscriselor muzicale ale lui Alexandru Voevidca.

Melodia a fost interpretată de Vasile Lazurca din localitatea mai sus amintită. Textul este alcătuit din 6 strofe, fiecare având refrenul ”*Mândrulița mea”*. În partea finală, respectiv ultimele trei strofe, găsim textul ”*Of Lună, luminătoare”.....,* la care se adaugă două versuri: ”*Ca să ajung cât mai tare/să*-mi *dea dulce sărutare”.*

Mândrulița mea,

”Nu ştiu, nu ştiu, vai de mine,
Ce dor s-a legat de mine,
Nu ştiu zilele cum trec,
Noaptea fără somn petrec,
Mândruliţa mea!
*
Somnul meu nu este somn,
Nici odihna ca de om,
Somnul meu e tot cu jale
Pentru dragostile tale,
Mândruliţa mea!
*
Mă pornesc să vin la tine,
Tâlnesc cârduri de copile,
Mă pornesc să vin la vale,
Le dau drumu', le dau cale,
Mândruliţa mea!

*

Of, lună luminătoare
Şi stele strălucitoare,
Luminaţi mai cu tărie
Scumpa mea călătorie,
Mândruliţa mea!

*

Daţi lumină înfocată
Pe cărarea-ntunecată,
Să văd drumul a mă duce
La iubita mea cea dulce,
Mândruliţa mea,

*

Care tristă şi deşteaptă
Cu dor mare mă aşteaptă
Ca să ajung cât mai tare,
Să-mi dea dulce sărutare,
Mândruliţa mea!

*

În anii din urmă, textele lui Alexandru Voevidca au fost transpuse pe muzică, parțial, proiectul din păcate oprindu-se, din motive subiective, fără a se fi finalizat.

În concluzie, putem să conchidem că influența creațiilor culte asupra celor populare a fost la fel de interesantă precum aceea exercitată de creațiile populare asupra operelor culte, dar despre care s-a vorbit mai mult, exemplul prezentat în acest studiu fiind unul elocvent.

Practic, o parte dintre creațiile populare, care au circulat în regiunea de nord a țării noastre, l-au impresionat puternic pe Eminescu, într-atât încât să și le noteze, datorită frumuseții lor, cu intenția de a le prelucra ulterior în mod creator. Din păcate, timpul nu i-a fost de ajuns.

Viena

10.06.2017